

de veletablerede og de, der i forvejen har ordrer nok, og den anden er dér, hvor vi ikke ved, om det overhovedet er kunst, og hvor det er skattevæsenet og en virksomhedsejer, der lige pludselig skal definere, hvad der skal gøre sig fortjent til at få offentlig kunststøtte. Er det ikke en meget uheldig glidebane, SF dér har sat sig på?

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Der er meget sympati i Det Radikale Venstre for, at vi gør noget for billedkunstnere i dette land. Det vil jeg komme ind på i min ordførertale lidt senere.

Jeg vil godt spørge SF's ordfører om, hvordan de tilsagn, man giver fra SF, egentlig skal finansieres. Det er jo let at sige, at det ordner vi lige i de kommende finanslovforhandlinger.

Afskrivningsspørgsmålet er nævnt som en mulighed for at give en kickstart, og det kan godt være, det kan være en vej at gå, men det provenu, som vi så mangler et sted, skal jo betales andre steder fra. Derfor vil jeg spørge konkret til SF's idé, når vi skal snakke eventuelt kommende billedkunstlov:

Er det tanken, at vi skal finde den finansiering i kommende finanslovforhandlinger inden for Kulturministeriets samlede budget, eller er SF sindet at finde besparelser andre steder uden for budgettet, så vi kan tilføre kulturområdet flere midler?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Vi har den opfattelse, at enhver krone, der bliver brugt i Kulturministeriets budget, ikke er en forbrugsudgift, men en investering. Derfor har vi den opfattelse, at når der skal findes penge til udvidelse af billedkunsten, skal det ske ved en udvidelse af Kulturministeriets budget. Det gjorde vi også i forbindelse med de ændringsforslag, vi stillede ved sidste finanslovforhandling. Da var det ved en udvidelse af Kulturministeriets budget, og sådan vil det også være til efteråret, når vi går ind i forhandlingerne.

Vi skal jo lige være opmærksomme på, at når vi nu snakker kultur, fylder den jo nok mere og mere i den politiske debat, men set i forhold til det offentlige budget udgør udgifterne mindre end 1 pct. af de offentlige budgetter, så det er ikke her, det tynger. Så det skal naturligvis være en udvidelse.

Til hr. Frank Aaen vil jeg sige: Vi ønsker ikke nogen glidebane. Vi ønsker ikke, at der skal lægges an til nogen skattefiduser, men vi vil meget gerne være med til at fremme billedkunsten. I og med at man lægger an til at gøre det i forhold til det cirkulære, der gælder for statslige byggerier, er der faktisk også en rimelig kontrol med det. Heri står der, at den kunstneriske udsmykning kan være en integreret del i forbindelse med nybygning, bygningens form, farvesætning og lignende. Den kan bestå af udvendig og indvendig udsmykning af kunstværket, bestilt eller indkøbt til anbringelse i, på eller uden for bygningen.

Det vil sige, at det er alle spektrene af billedkunsten, der er omfattet. I og med at man gør det i forbindelse med nybygning, tilbygning og ombygning, bliver der også en skattemæssig mulighed for at kontrollere, at pengene er gået til formålet.

Det er klart, at der bliver et provenutab i forhold til virksomhedsbeskatning, men det kommer igen, om ikke fuldt ud, ved at der kommer et bredere spekter af billedkunstnere i gang og dermed også et bedre skattegrundlag. For det er nu engang sådan, at hvis man ingen indtægter har, betaler man ingenting i skat. Billedkunstnerne i dag har et meget dårligt indtægtsgrundlag, men kan de få et bedre indtægtsgrundlag, bliver de selvfølgelig også skatteydere som alle andre her i samfundet.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Hr. Ole Sohn taler om at udvide Kulturministeriets budget. Vi er enige. Men hvorfor skal den eneste måde, hvorpå man helt sikkert udvider budgettet, være i form af en skattefidus? Alle og enhver, der har deltaget bare i en halv finanslovforhandling, ved, at når der forhandles om det her næste gang, så siger man: Kulturministeriets budget? Nå ja, men der er også en indirekte udgift, der afholdes over Skatteministeriet i form af manglende indtægter. Det er den første sum penge, og så regner man først derovenpå.

De første penge, som man lægger beslag på i forhold til en udvidelse af Kulturministeriets budget, er en afskrivningsfidus til Thorsen og Novo og PFA. Jeg forstår det ikke.

I dag har vi det sådan, at når man køber kunst – det kan alle gøre – så bestemmer man selv, hvad der er kunst, men når det offentlige går ind og vil støtte kunst, så bruger man en